

Arrest

nr. 326 587 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 januari 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BOHLALA, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen 12 januari 2024 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 1 februari 2024.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 23 februari 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 24 oktober 2024.

1.3. Op 29 november 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) 1996 in Santa Rosa De Cabal in het departement Risaralda, Colombia. U woonde hier tot uw drie jaar. Toen u drie was verhuisden jullie naar het departement Tolima. U woonde zeven jaar in Tolima tot u en uw gezin ontheemd werden in december 2006 en verhuisden naar Marsella, in het departement Risaralda. U bent op vijftienjarige leeftijd verhuisd naar Bogota. Hier woonde u een tiental jaar tot u vertrok naar België.

U heeft één dochter: Z.(...) S.(...) A.(...) R.(...) G.(...) ((...)2018). Uw moeder M.(...) O.(...) O.(...) G.(...) (cg: (...); ov: (...)), uw broer S.(...) G.(...) O.(...) (cg: (...) ov: (...)), uw zus M.(...) G.(...) O.(...) (cg: (...); ov: (...)) bevinden zich momenteel in België. U heeft nog een halfbroer, A.(...) L.(...) O.(...), die zich in Spanje bevindt. U studeerde boekhouding van 2017 tot 2021 aan de Fundacion Universitaria del Area Andina en u ging begin 2022 aan de slag als boekhoudster. U diende op 29 november 2023 zelf uw ontslag in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan: Sinds kinds af aan voelt u zich niet op uw gemak in Colombia omwille van het geweld dat u heeft gezien. U en uw gezin werden ontheemd in december 2006, daardoor werden jullie gestigmatiseerd en vaak slecht behandeld. U kreeg te maken met verbale beledigingen op school en u had moeite met het vinden van een goede job. Verder vreest u dat uw dochter het slachtoffer zal worden van ontvoering, moord, prostitutie of drugs aangezien dit vaak voorkomt in Colombia. U moest altijd werken om de kosten te dekken en daarom kon u niet altijd bij haar zijn om haar te behoeden. Uw broer is op het verkeerde pad terechtgekomen omdat uw moeder vaak weg was van huis en uw dochter zou hetzelfde risico lopen. Daarnaast kende de vader van uw dochter nog een probleem doordat hij onderdak gaf aan een man die iemand had neergestoken. Het slachtoffer kwam verhaal halen bij uw ex-partner waarop hij drie maanden onderdook. U nam in die tijd zijn werkzaamheden over maar kende geen problemen.

U bent uit Colombia vertrokken op 11 januari 2024 en op 12 januari 2024 kwam u aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 1 februari 2024.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, het paspoort van uw dochter, de geboorteakte van uw dochter, uw afstudeerattest van de Fundacion Universitaria del Area Andina en een bewijs van ontheemding van de Unidad para las Víctimas d.d. 24 januari 2024.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS stelt vast dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen.

U verklaart dat u gestigmatiseerd wordt in Colombia omwille van uw ontheemding en dat u behandeld wordt als het vuilnis van de straat (NPO, p. 12). In die mate dat er een zekere vorm van minachtig, stigmatisatie of zelfs discriminatie heerst dient te worden opgemerkt dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Het loutere feit te kunnen worden nageroepen en beledigd is betreurenswaardig maar loopt op zichzelf niet op tot vervolging. Spot en discriminerende bejegening zijn zonder meer kwalijk te noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Toen u negen jaar oud was, kregen kinderen die het economisch slecht hadden en ontheemden middageten op school. U werd hierdoor door een meisje gevisieerd die u een ontheemde en uitgehongerde noemde. U schaamde zich erg en sprak hier zo min mogelijk over (NPO, p. 13). Tijdens uw lessen op de universiteit werd u volgens u raar bekeken als één van de guerrilla's die de vrede in het land niet steunde (NPO, p. 12). Tijdens een debat over de politieke en sociale situatie in Colombia in één van uw lessen voelde u zich "gekruisigd" omdat uw medestudenten andere opinies hadden over ontheemden (NPO, p. 13). Verder haalt u aan dat iemand zei dat u op iemand van de guerrilla leek door de botten die u droeg (NPO, p. 14). Hoewel het CGVS dit betreurt, verklaart u zelf dat het nooit verder ging dan verbale beledigingen (NPO, p. 15).

Wanneer u wordt gevraagd waarom u denkt dat u tot op heden gestigmatiseerd zou worden in Colombia, zegt u dat het nooit zal veranderen en dat u dit heel uw jeugd heeft meegemaakt. U kon niet solliciteren voor de beste functies ondanks u goede cijfers haalde (NPO, p. 13). U verklaart dat als u ergens solliciteert en ze op

uw curriculum vitae zien dat u ontheemd bent dat 'ze direct denken dat u ook zo'n iemand bent' (NPO, p. 12). Evenwel dient te worden opgemerkt dat u een job als boekhoudster had, hetgeen waarvoor u heeft gestudeerd (NPO, p. 7). U verdiende ook meer dan het minimumloon (NPO, p. 14; 17). Uw ontslag heeft u zelf ingediend op 29 november 2023 (NPO, p. 7; 16) aangezien uw moedernet op vakantie was in Colombia en u tijd wilde spenderen met haar. U had haar namelijk al zes jaar niet gezien (NPO, p. 16). U haalt geen andere problemen aan die u omwille van uw ontheemding zou hebben gekend.

Wanneer u wordt gevraagd wie en wat u vreest bij terugkeer naar Colombia verklaart u dat u de maatschappij vreest en dat kinderen daar ontvoerd en vermoord kunnen worden (NPO, p. 11). Verder verklaart u dat u niet gerust zou kunnen leven in Colombia omdat u schrik zou hebben dat uw dochter ontvoerd of vermoord zal worden, of zichzelf zal prostitueren en drugs zal gebruiken (NPO, pp. 11-12; 17). U wil hier in België een betere toekomst geven aan uw dochter (NPO, p. 12). Wanneer u wordt gevraagd waarom u de aangehaalde zaken vreest voor uw dochter, verwijst u naar de algemene situaties in Colombia (NPO, p. 11; 15; 17). Verder verklaart u dat u altijd moest werken om de kosten te dekken en daarom niet altijd bij uw dochter kon zijn om haar te behoeden voor deze problemen. Uw broer zou immers op het verkeerde pad terechtgekomen zijn omdat uw moeder vaak weg was van huis en uw dochter zou hetzelfde risico lopen (NPO, pp. 15-16). Wanneer u wordt gevraagd of er een concrete aanleiding zou zijn waarom u zou denken dat uw dochter ook dat risico zou lopen, zegt u dat Colombia veel te laat en dat er veel drugsverslaafden en prostituees zijn in Bogota (NPO, p. 16). Het CGVS is van oordeel dat er geen indicaties zijn dat uw dochter hieraan blootgesteld zal worden door het louter feit dat zij in Colombia is. Bijgevolg bent u er niet in geslaagd een persoonsgerichte vrees voor uw dochter aan te tonen.

Waar u tijdens het persoonlijk onderhoud nog melding maakt van een probleem dat de vader van uw dochter, uw ex-partner, zou hebben gehad dient te worden opgemerkt dat u hier zelf nooit enig problemen heeft door gekend (NPO, pp. 17-18). Ook heeft u hiervan geen melding gedaan tijdens uw eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken.

U verklaart verder ook heel wat economische problemen gehad te hebben in Colombia (NPO, 14, 16, 17), echter is dit geen reden om u internationale bescherming te verlenen.

Uw nood aan internationale bescherming wordt verder ondermijnd door het feit dat u aangeeft dat u niet plotseling bent moeten vluchten uit Colombia maar dat u een opportuniteit zag om naar België te komen aangezien uw moeder hier al was (NPO, p. 2). U verklaart dat jullie gezin al jarenlang plannen had om naar België te komen (NPO, p. 11; 16) omdat uw halfbroer, Andres, sinds zijn veertiende in België was. Echter werd jullie vertrek uitgesteld omdat uw zus Manuela zwanger werd toen ze veertien of vijftien was, uw broer Sebastian drugsverslaafd werd en uzelf ging studeren, ging werken en verliefd werd op een twintig jaar oudere man (NPO, p. 11). Op de vraag waarom u niet samen met uw zus M.(...) G.(...) O.(...) (cg: (...); ov: (...)) in maart 2023 bent vertrokken naar België verklaart u dat u later bent vertrokken omdat u nog wachtte op een document inzake uw opleiding als boekhoudster (NPO, p. 5). Uw meermaals uitgestelde vertrek staat in sterk contrast met de door u voorgehouden vrees die u zou koesteren. Ook verklaart u dat u later wanneer uw dochter wat ouder is en andere perspectieven heeft, u misschien zou kunnen terugkeren naar Colombia (NPO, p. 17). Een uitspraak als deze staat ook in contrast met de door u voorgehouden vrees.

Samenvattend dient te worden gesteld dat er geen persoonsgerichte vrees tot vervolging in uw hoofde kan worden vastgesteld bij terugkeer zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u hebt neergelegd zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen. Zo zijn uw Colombiaans paspoort, het paspoort van uw dochter en de geboorteakte van uw dochter louter indicaties van jullie identiteit en herkomst, hetgeen niet betwist wordt in deze beslissing. Uw afstudeerattest staat dat een diploma heeft behaald aan de Fundacion Universitaria del Area Andina, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist. Op zich stelt het CGVS het gegeven dat u in 2006 het slachtoffer werd van ontheemding niet in vraag. Enige actuele en gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde kan hieruit voortvloeiend echter niet worden vastgesteld. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de

gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitslaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door

hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/3 en met 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster gaat in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofddeorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoekster voegt geen bijkomende stukken toe aan het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006,

nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

In zoverre verzoekster de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Aangaande de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met

C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kan bijgevolg de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoekster verklaart dat ze gestigmatiseerd wordt in Colombia omwille van haar ontheemding: in de mate dat er een zekere vorm van minachting, stigmatisatie of zelfs discriminatie heerst in het kader van ontheemding, dient te worden opgemerkt dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Verzoekster verklaarde zelf dat het nooit verder ging dan verbale beledigingen. De gedachte van verzoekster dat de stigmatisatie nooit zal veranderen en zij dit heel haar jeugd heeft meegemaakt omdat ze onder andere niet kon solliciteren, is niet voldoende nu verzoekster zelf verklaarde dat zij een job als boekhoudster heeft gehad en haar ontslag zelf heeft ingediend. Voorts heeft verzoekster geen andere problemen aangehaald omwille van de ontheemding;

(ii) wat betreft de vrees inzake maatschappelijke problemen in Colombia en dat kinderen kunnen worden ontvoerd of vermoord en haar dochter mogelijks zichzelf zou kunnen prostitueren of drugs zal gebruiken omdat zij door haar werk vaak niet bij haar dochter kan zijn, meent het CGVS dat er in dit verband geen indicaties zijn dat dat haar dochter hieraan blootgesteld zal worden;

(iii) wat betreft de melding van verzoekster inzake een probleem dat de vader van haar dochter zou hebben gehad, dient te worden opgemerkt dat verzoekster zelf nooit enige problemen heeft ondervonden hierdoor en zij hier ook geen melding van heeft gedaan tijdens haar eerste interview op de DVZ;

(iv) in verband met de economische problemen die verzoekster heeft gehad in Colombia, moet worden vastgesteld dat dit geen reden is om haar internationale bescherming te verlenen;

(v) de nood aan internationale bescherming wordt verder ondermijnd door het feit dat verzoekster heeft aangegeven dat ze niet plotseling is moeten vluchten uit Colombia maar dat ze een opportuniteit zag om naar België te komen omdat haar moeder hier al was en ze al jarenlang het plan had om hiernaartoe te komen. Het meermaals uitgestelde vertrek staat aldus in sterk contrast met de voorgehouden vrees. Bovendien gaf verzoekster aan dat ze later, indien haar dochter wat ouder zou zijn en andere perspectieven heeft, nog zou kunnen terugkeren naar Colombia hetgeen eveneens in sterk contrast staat met de voorgehouden vrees;

(vi) de neergelegde documenten kunnen de bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen;

(vii) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4.2. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt ten aanzien van verzoekster vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoekster de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoekster geen steunmaatregelen dienen te worden verleend:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat zij bijzonder kwetsbaar is en niet één maar twee keer is moeten vluchten en steeds een leven als ontheemde in eigen land heeft beleefd. Zij voegt hieraan toe dat zij getraumatiseerd is door de slechte behandelingen, de stigmatisering en de algemene onveiligheid. In dit verband vreest zij ook voor haar dochter. Verzoekster wil met bovenstaande uiteenzetten dat het onterecht is dat er geen bijzondere procedurele noden werden genomen.

Verzoekster laat na inzake haar vermeende bijzondere kwetsbaarheid en trauma enige verdere en concrete duiding te verstrekken. De Raad benadrukt dat er tot op heden geen enkel stuk voorligt waaruit zou blijken dat van verzoekster, omwille van een gezondheidsproblematiek, geen consistente en coherente verklaringen mogen worden verwacht. Uit de opgetekende verklaringen bij de DVZ en uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt dat verzoekster over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om het vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat, rekening houdende met de genomen maatregelen, het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst erop dat haar toestand tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat zij nood had aan bijkomende specifieke steunmaatregelen.

Zij toont niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze er geen tegemoetkoming werd verleend of welke bijzondere noden hadden moeten worden genomen, laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoekster kan te dezen bezwaarlijk volstaan met haar algemene en niet nader geconcretiseerde beweringen.

In dit verband merkt de Raad bovendien op dat verzoekster van deze beweerde problemen bovendien zelf niet de minste melding maakte in de vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, deel 'DVZ'). Op de vraag of er volgens haar bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van het verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordde zij immers ontkennend (zie 'Vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" DVZ d.d. 21 februari 2024 vraag 1). Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze plaatsvond. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Het verwijzen naar algemene informatie aangaande de algemene toestand in Colombia, doet evenmin afbreuk aan de beoordeling van verweerder nu deze informatie *in concreto* moet worden aangetoond, *quod non in casu*.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Verzoekster en haar gezin werden ontheemd in december 2006 en werden sindsdien gestigmatiseerd en vaak slecht behandeld. Verzoekster kreeg te maken met verbale beledigingen op school en had moeite met het vinden van een goede job die aansloot bij haar studies. Verzoekster vreest verder dat haar dochter het slachtoffer zal worden van ontvoering, moord, prostitutie of drugs. Aangezien verzoekster altijd moest werken om de kosten te dekken en daarom niet altijd bij haar dochter kon zijn, kon zij haar ook niet behoeden voor de gevaren van de maatschappij. Daarnaast kende de vader van haar dochter nog problemen nadat hij onderdak gaf aan een man die iemand had neergestoken waardoor het slachtoffer verhaal kwam halen bij haar ex-partner en hij daardoor drie maanden moest onderduiken.

3.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.6.3. Vooreerst wordt door in de bestreden beslissing geoordeeld dat in de mate dat er een zekere vorm van minachting, stigmatisatie of zelfs discriminatie heerst in het kader van ontheemding, moet worden opgemerkt dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

Verzoekster meent dat bij de beoordeling van haar verzoek geen rekening werd gehouden met het UNHCR-handboek en richtlijnen betreffende de determinatie van de vluchtelingenstatus krachtens het Vluchtelingenverdrag en dat de vrees als gegrond moet worden geacht indien de verzoeker redelijkerwijs kan aantonen dat het leven in zijn of haar land van herkomst ondragelijk is geworden.

Er dient op gewezen dat deze richtlijnen, hoewel deze waardevolle aanwijzingen bevatten voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, geen afdwingbare rechtsregels bevatten zodat een beoordeling zich *in concreto* opdringt.

Voor verzoekster is de bewoording in de bestreden beslissing omtrent verbale bedreigingen incorrect nu het weldegelijk om stigmatisering en uitsluiting van de maatschappij gaat en de elementen die zij heeft uiteengezet aldus onterecht als onvoldoende zwaarwichtig worden aangemerkt.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoekster werd ontheemd en dat zij betreurenswaardige gevolgen heeft gekend. Echter is dit niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van vervolging. Bovendien dateert de ontheemding van 2006 en is de vrees bijgevolg niet actueel. Verzoekster heeft zich nadien nog op verscheidene plaatsen in Colombia kunnen vestigen (administratief dossier, 'verklaring DVZ' d.d. 21 februari 2024, vraag 10), heeft hogere studies gedaan en een job uitgeoefend (vragen 11-12) en heeft verder tijdens haar persoonlijke onderhouds ook geen melding gemaakt van nieuwe ontwikkelingen in dit verband. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat verzoekster met haar betoog in het verzoekschrift geen andere problemen aanhaalt die zij omwille van haar ontheemding zou hebben gekend.

Haar betoog dat zij weliswaar een job had maar slecht werd betaald en zij werd uitgebuit waardoor zij geen normaal leven kon leiden, kan evenmin als een dienstig verweer worden aanvaard. Verzoekster herhaalt hiermee immers louter haar afgelegde verklaringen die reeds in ogenschouw werden genomen en werden beoordeeld. Met dit betoog toont verzoekster geen elementen aan die voldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

3.3.6.4. In de bestreden beslissing wordt voorts vastgesteld dat er geen indicaties zijn met betrekking tot de vrees van verzoekster dat zij de maatschappij vreest omdat kinderen in Colombia ontvoerd en vermoord worden en dat haar dochter mogelijk zichzelf zou kunnen prostitueren of drugs zal beginnen gebruiken. Verzoekster toont geen persoonsgerichte vrees in hoofde van haar dochter aan. Dat haar broer op het verkeerde pad is terechtgekomen omdat zijn moeder vaak weg was, is evenmin voldoende om de vrees aannemelijk te maken.

In het verzoekschrift stelt verzoekster dat de appreciatie van verweerder subjectief is. De Raad stelt vast dat verzoekster hiermee geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoekster nogmaals haar angst uiteenzet inzake haar dochter door mogelijke slechte invloeden in Colombia en stelt dat haar eigen broer hier een duidelijk voorbeeld van is, merkt de Raad op dat verzoekster zich met dit betoog louter beperkt tot het herhalen van reeds afgelegde verklaringen wat geen afbreuk doet aan de motivering van verweerder. De Raad voegt hieraan toe dat verzoekster met betrekking tot zichzelf of haar dochter geen verklaringen heeft afgelegd aangaande deze elementen waardoor het zich beperken tot hypothesen, onvoldoende is om aannemelijk te maken dat zij een risico loopt om slachtoffer te worden in dit verband.

Wat betreft haar verwijzing naar de bijzondere kwetsbaarheid, kan worden verwezen naar hetgeen werd gesteld onder punt 3.3.5. van dit arrest. Ook hier blijft verzoekster vasthouden aan algemene beweringen aangaande haar kwetsbaarheid en die van haar dochter zonder dit enigszins te concretiseren of te staven.

3.3.6.5. De bestreden beslissing vervolgt dat het probleem van verzoeksters ex-partner, geen problemen heeft veroorzaakt voor verzoekster. Daarbij komt dat verzoekster dit niet eerder bij de DVZ heeft vermeld.

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat zij hier geen melding van heeft gedaan bij de DVZ omdat zij op dat moment nog een partner had. Zij herhaalt dat zij een alleenstaande moeder is en dit haar situatie nog kwetsbaarder maakt, en verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden.

De Raad benadrukt dat dit betoog niet kan worden aanvaard als afdoende uitleg en ziet het verband niet tussen het hebben van een partner en het wel of niet vermelden van bepaalde elementen uit het vluchtrelaas. Immers, het is aan verzoekster zelf om alle elementen aan te halen die van belang zijn voor het vluchtrelaas en dit element is belangwekkend genoeg om spontaan te vermelden. Gelet op de medewerkingsplicht verankerd in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, wordt van een verzoeker vereist een zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

3.3.6.6. In de bestreden beslissing wordt er vervolgens op gewezen dat de economische problemen die verzoekster aanhaalde, geen reden vormen om haar internationale bescherming te verlenen.

In het verzoekschrift stelt verzoekster dat verweerder een denkfout maakt. De economische situatie is immers gelinkt aan de status van een ontheemde. Zij voegt hieraan toe dat zij geen sociaal netwerk heeft en gediscrimineerd wordt.

De Raad benadrukt in dit verband dat hoewel verzoekster ontheemd was, zij hogere studies heeft gedaan (administratief dossier, 'Verklaring DVZ' d.d. 21 februari 2024, vragen 11-12) waarna zij in het kader van deze studies een job heeft kunnen vinden waarbij ze meer verdiende dan het minimumloon (NPO, p. 14 en 17) en aldus een bepaalde zelfredzaamheid toont. Verzoekster heeft echter zelf ontslag genomen omdat ze tijd wilde doorbrengen met haar moeder die op dat ogenblik van België naar Colombia was gereisd (NPO, p. 7 en 16).

Wat betreft haar sociaal netwerk, merkt de Raad op dat op basis van haar verklaringen kan worden afgeleid dat haar vader (administratief dossier, 'Verklaring DVZ', vraag 13A), grootouders en tante (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9) nog in Colombia wonen.

Verzoeksters ongefundeerde kritiek kan dus niet worden aangenomen.

3.3.6.7. Tot slot stelt de bestreden beslissing dat verzoeksters nood aan internationale bescherming verder wordt ondermijnd door het feit dat zij heeft aangegeven dat ze niet plotseling is moeten vluchten uit Colombia maar dat ze een opportuniteit zag om naar België te komen omdat haar moeder hier al was en ze al jarenlang het plan had om hiernaartoe te komen. De commissaris-generaal oordeelt dat het meermaals uitgestelde vertrek (de redenen waarom worden gedetailleerd weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing) aldus in sterk contrast staat met de voorgehouden vrees. Bovendien gaf verzoekster aan dat ze later, indien haar dochter wat ouder zou zijn en andere perspectieven heeft, nog zou kunnen terugkeren naar Colombia, wat eveneens in sterk contrast staat met de voorgehouden vrees.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat het CGVS haar woorden verdraait nu zij als moeder verantwoordelijk is voor haar dochter en zij met haar verklaringen duidelijk wilde maken dat zij nog hoopte op een verbetering van de situatie in Colombia. De Raad merkt echter op dat verzoekster met dit betoog haar vermeende vrees wel degelijk minimaliseert. Van een persoon die immers terecht een gegronde vrees heeft voor vervolging kan worden verwacht dat hij of zij zo snel mogelijk zijn land van herkomst zou verlaten omdat er verder geen uitweg is. Verzoekster stelde uitdrukkelijk dat het gezin al jarenlang het plan had om naar België bij de halfbroer te komen maar dat haar zus onverwachts zwanger werd, dat haar broer drugsverslaafd werd, dat zij zelf eerst wilde studeren en werken en daarna verliefd werd op iemand en ook nog eerst een bepaald document inzake haar opleiding wilde afwachten (NPO, p. 5, 11, 16).

In zoverre verzoekster met betrekking tot haar verklaring dat ze nog zou kunnen terugkeren naar Colombia, verwijst naar de context met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de gehele motivering aangaande haar vluchtrelaas. Deze verklaring ondermijnt immers eveneens haar vrees voor vervolging in haar land van herkomst.

3.3.6.8. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar het voordeel van de twijfel inzake haar verzoek om internationale bescherming. De Raad stelt dat het voordeel van de twijfel niet onvoorwaardelijk kan worden verleend doch slechts speelt wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de verzoeker als waarachtig overkomt. Wanneer verzoekster, zoals *in casu*, verklaringen heeft afgelegd waaruit blijkt dat zij geen gegronde vrees voor vervolging heeft, voldoet zij onder andere niet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, zodat haar het voordeel van de twijfel niet kan worden toegekend.

Voor het overige volhardt verzoekster in eerder afgelegde en onvoldoende ernstig bevonden verklaringen, poneert zij een vrees voor vervolging en spreekt zij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht vermag te plaatsen.

3.3.6.9. Wat betreft de neergelegde documenten oordeelt de commissaris-generaal dat deze niet bij machte zijn om zijn appreciatie om te buigen. De neergelegde paspoorten en geboorteakte zijn immers louter indicaties van de identiteit en herkomst van verzoekster en haar dochter, het afstudeerattest staat dat zij een diploma heeft behaald, hetgeen evenmin wordt betwist. De ontheemding die in 2006 plaatsvond en waar verzoekster het slachtoffer van werd, wordt niet in vraag gesteld. Echter kan hieruit geen actuele en gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in haar hoofde worden vastgesteld.

Wat betreft verzoeksters betoog in het verzoekschrift, merkt de Raad op dat het niet ernstig is om op algemene wijze op te werpen dat er geen actueel onderzoek werd gedaan naar de situatie van ontheemden. Verzoekster laat na *in concreto* aan te tonen dat of welke elementen of gegevens van haar relaas of stukken in het dossier niet of onvoldoende werden onderzocht. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit een invloed zou hebben gehad op de bestreden motivering en beslissing. De Raad verwijst tevens naar wat de commissaris-generaal stelt over de neergelegde stukken en eigent zich deze motieven toe. Wat betreft haar betoog inzake de subjectiviteit kan worden verwezen naar hetgeen werd gesteld onder punt 3.3.6.4. van dit arrest.

In zoverre verzoekster stelt dat zij en haar dochter als vrouwen worden gevisieerd en geen aanspraak kunnen maken op effectieve bescherming, merkt de Raad vooreerst op dat er geen concrete verklaringen of stukken zijn voorgelegd die kunnen aantonen dat zij persoonlijk werden gevisieerd of problemen hebben gehad. Dergelijke aangevoerde toekomstige vrees in hoofde van verzoekster en haar dochter is aldus zeer hypothetisch, onwaarschijnlijk en niet geconcretiseerd. De Raad merkt voorts op dat verzoekster bij het uiteenzetten van deze vrees in haar hoofde en in hoofde van haar dochter (NPO, p. 12) heeft verklaard dat zij nooit hulp heeft gezocht bij de autoriteiten in dit verband.

Verzoekster verwijst ook naar algemene informatie aangaande de moeilijke situatie van kinderen in Colombia. Deze verwijzing naar algemene informatie is niet van die aard om aan te tonen dat verzoeksters dochter een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoekster heeft immers uiteengezet dat zij vooral een veiliger omgeving en betere toekomst voor haar dochter wil (NPO, p. 11-12) en heeft geen melding gemaakt van zaken zoals deze die in deze stukken aan bod komen.

3.3.6.10. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg niet het voordeel van de twijfel kan worden toegekend.

3.3.6.11. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept om de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. De Raad meent derhalve dat verzoekster, in tegenstelling tot hetgeen zij in het verzoekschrift betoogt, niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd.

3.3.7.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, CEDOCA, *“COI Focus Colombia: veiligheidssituatie”* van 20 november 2023 en EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadagroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidsstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden

(‘massacres’), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de verklaringen van de laatste verblijfplaats van verzoekster in Colombia en de bovenstaande vaststellingen (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’, d.d. 21 februari 2024, vragen 5 en 10) waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Cundinamarca en in de hoofdstad Bogota worden beoordeeld.

Het departement Cundinamarca en de grootstad Bogota blijken volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, met name in het departement Cundinamarca en in de grootstad Bogota niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

In zoverre verzoekster verwijst naar het ontbreken van een formulering van een intern vluchtalternatief, wijst de Raad er op dat vermits er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen van verzoekster of deze minstens onvoldoende zwaarwichtig worden bevonden om te kunnen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en zij geen nieuwe elementen aanbrengt die de motivering van verweerder kunnen ontkrachten, een onderzoek naar een intern vluchtalternatief en de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst irrelevant is.

In zoverre wordt verwezen naar de ineffectieve bescherming van de Colombiaanse autoriteiten en er geen optreden is van de politie tegen alle soorten van geweld, wordt het volgende opgemerkt. Uit de beschikbare landeninformatie (administratief dossier, map ‘Landeninformatie’, COI Focus, “Colombia. Beschermingsmogelijkheden” van 14 mei 2024) blijkt dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat de bescherming die de nationale overheid biedt, volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Raad betwist niet dat het Colombiaanse

rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet uitsluitend in theorie bestaat. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden. Het is bijgevolg aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Colombiaanse overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoekster blijft daartoe evenwel in gebreke.

Waar verzoekster verwijst naar arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door haar geciteerde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat in de regio van herkomst van verzoekster sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.7.3. Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.10. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

A. DE SMET